

ligere været lovfæstet, hvorimod de lokalhistoriske museers forhold er ordnet ved lov nr. 166 af 7. juni 1958.

Savnet af fastere regler for kunstmuseernes forhold, indeholdende hjemmel for rimelige statstilskud, har navnlig i de senere år vist sig stedse mere mærkbart.

Der har på de årlige finanslove været bevilget statstilskud til de anerkendte kunstmuseer. Disse tilskud har været ensartede og er blevet ydet uden hensyntagen til den økonomiske indsats fra stedlig side. Tilskuddene har vist sig aldeles utilstrækkelige til at sikre museernes virksomhed, herunder indkøb af kunst og varetagelse af de nødvendige konserveringsopgaver.

En forbedring af kunstmuseernes forhold er derfor stærkt påkrævet.

Hvad loven går ud på, er i hovedsagen følgende:

§ 1 fastslår, *hvilke museer* der falder ind under lovens rammer.

Herefter må museerne — ifølge stk. 1 — enten have til *formål* at belyse hovedlinjer i fortrinsvis dansk billedkunst eller samle sig om en eller flere betydende epoker inden for billedkunsten.

Museer, der ikke opfylder disse betingelser, kan — ifølge stk. 2 — få tilskud ved særlig bevilling på finansloven.

Ifølge § 2 meddeles *anerkendelse* som tilskudsberettiget kunstmuseum efter indstilling af det (ved § 7) oprettede kunstmuseumsnævnet af ministeren for kulturelle anliggender med finansudvalgets tilslutning.

I § 3 er fastsat de bestemmelser, som de tilskudsberettigede kunstmuseer er undergivet. *Betingelserne* svarer i alt væsentligt til de tilsvarende bestemmelser i loven om de kulturhistoriske lokalmuseer.

Det fastslås, at museet normalt *administrativt og økonomisk* skal være *adskilt fra andre institutioner*, hvorved det er forudsat, at institutionen må have sin selvstændige ledelse og økonomi.

Det er særlig fremhævet, at samlingerne skal holdes i forsvarelig *konserveringsmæssig* stand.

Kunstmuseumsnævnet kan kræve, at der til museer uden kunstkyndigt personale knyttes en af nævnet godkendt *kunstkyndig konsulent*.